

Arrest

nr. 78 609 van 30 maart 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 en op 20 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDERHASSELT, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 augustus 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 augustus 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 februari 2011 en op 2 december 2011.

1.3. Op 20 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Nasseriyah, provincie Thiqr, in Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in Irak. U zou van 2004 tot 2008 in een meubelzaak hebben gewerkt in Nasseriyah. In 2008 zou u zijn gerecruteerd bij het Iraakse leger. U zou tot 'Firqa 11' (Divisie 11), 'Saraya 3' (Bataljon 3) hebben behoord. Na vijf maanden dienst in 'al Mahmoudia' zou u zijn ingezet in de wijk 'al Khadir' in Bagdad. Uw takenpakket zou erin hebben bestaan controleposten van het leger te beveiligen en huiszoekingen en arrestaties te verrichten. Op 24 april 2010 zou u in opdracht van uw overste met uw eenheid een huis zijn binnengevallen in 'Sadr-city' in Bagdad. Vier leden van de radicale sjiitische militie 'al Mehdi' hadden zich daar verschanst. U zou tijdens deze actie dekking hebben gegeven aan de soldaten die het huis zouden zijn binnengevallen. Twee van de militanten van 'al Mehdi' zouden zijn gedood door uw eenheid en de overige twee gearresteerd. Een week na deze actie zou de militaire verantwoordelijke van deze opdracht een anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen. De bellers zouden ermee gedreigd hebben heel uw eenheid te doden als wraak voor de dood en arrestatie van hun vier militanten. Op 18 mei 2010 zou deze verantwoordelijke zijn vermoord door vermoedelijk de militie 'al Mehdi'. Twee soldaten van uw eenheid zouden ook zijn doodgeschoten en één militair zou zijn verwond.

Uit angst hetzelfde lot te zullen ondergaan zou u het leger hebben verlaten en naar Nasseriyah zijn teruggekeerd. Op 25 mei 2010 zouden onbekende mannen uw huis in Nasseriyah zijn binnengevallen op zoek naar u. U zou op dat moment bij een vriend zijn geweest. Ze zouden uw familie bedreigd hebben u te zullen doden en u hebben beschuldigd een 'wahabbiet' (soennitische extremist) te zijn. Hierna zouden ze zijn vertrokken. U zou uw familie hebben ondergebracht bij uw neef in 'Safwane' in de provincie Basra. Uzelf zou naar uw vriend in 'al Zubeir' in Basra zijn gevlucht. Op 17 juni 2010 zou u in het bezit van uw Iraakse paspoort legaal Turkije zijn ingereisd. Vervolgens zou u clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd voor asiel.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er zijn ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw vermeende tewerkstelling bij het Iraakse leger.

Vooreerst legde u een legerbadge neer waarvan de authenticiteit sterk in twijfel kan worden getrokken (zie groene map, administratief dossier CGVS). De kaart blijkt overduidelijk een kleurenkopie te zijn, ook de stempel en handtekening zijn in kopie en niet origineel. Er werden ernstige spellingsfouten vastgesteld aan de Engelstalige ommekant van dit document. Zo staat er ipv. 'Soldier' 'Soldeir' en ipv. 'Authorized' 'Authorizred'. Hiermee geconfronteerd verklaarde u de Engelse taal niet machtig te zijn (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 5). Deze uitleg is niet afdoende aangezien mag worden aangenomen dat de instantie die deze kaart heeft uitgereikt wel een correcte spelling toepast. Ook vermeldt de Engelstalige kant de datum van '20 juli 2008' maar staat niet expliciet vermeld of het om een datum van uitgifte of een geldigheidsdatum gaat. Bizar genoeg staat aan de Arabische ommzijde wel duidelijk vermeld dat het om een uitgiftedatum gaat maar staat er evenmin vermeld hoe lang deze badge dan geldig is. U legt ook nog een kopie neer van een tweede legerkaart (geldig van 1/4/2009 tot 1/7/2010) maar dit betreft andermaal geen origineel. Op de vraag waarom u het origineel niet heeft voorgelegd verklaarde u enkel uw (eerstvermelde) militaire kaart te hebben kunnen meenemen - volgens u een origineel wat overigens niet klopt - omdat dit document bij het verlaten van uw legerpost reeds in uw broekzak zou hebben gezeten (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 5). U zou uw andere militaire badge niet hebben kunnen meenemen omdat deze in uw portefeuille zou hebben gezeten in de zak van uw militair uniform. U zou dit uniform hebben uitgetrokken bij het verlaten van uw legerpost (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 9). Wat er ook van zij, beiden documenten hebben geen enkele bewijswaarde gezien bovenstaande opmerkingen hieromtrent.

Dient tevens aangestipt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens de gehoren op het CGVS, die de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij het leger verder ondergraven.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS tot de '11de divisie' en '3de Saraya' te hebben behoord in de wijk 'al Khadir' in Bagdad. U zou tot uw vertrek uit het leger in mei 2010 in deze wijk zijn ingezet. Uw 'Saraya' in 'al Khadir' zou zijn opgedeeld in de militaire eenheden 'Fasa'il' en 'Hazira's'. Een 'Hazira' zou de kleinste militaire eenheid zijn. Uzelf zou tot de tweede 'Fasil' en eerste 'Hazira' hebben behoord (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 5, p. 6). Gedurende het tweede gehoor verklaarde u geheel anders dat uw 'Saraya' in 'al Khadir' niet werd opgedeeld in kleinere eenheden. Op geen enkele moment maakte u gewag van opdelingen in 'Faisa'il' en 'Hazira's'. U verklaarde louter dat er verschillende ploegen zouden zijn geweest binnen uw 'Saraya' die in een

beurtrolsysteem, naargelang de verloven van de militairen, zouden zijn ingezet op controleposten en bij huiszoekingen (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 3, p. 4).

Vervolgens verklaarde u tijdens het eerste gehoor na uw rekrutering gedurende vijf maanden te zijn ingezet in 'al Mahmoudia' en vervolgens te hebben gediend in 'al Khadir' (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 5). Gedurende het tweede gehoor beweerde u slechts ongeveer drie maanden in Mahmoudia te hebben gediend en de rest van uw dienst in 'al Khadir' te hebben doorgebracht (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 2).

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat de 'al Khadir'-wijk waar u het grootste deel van uw militaire dienst zou hebben gedaan tot mei 2010 een voornamelijk sjiitische wijk zou zijn. Sjiieten zouden de meerderheid van de inwoners van 'al Khadir' uitmaken (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 6). Gedurende het tweede gehoor beweerde u geheel anders dat de wijk bekend zou zijn om haar christelijke inwoners die de meerderheid zouden vormen van de inwoners van 'al Khadir' (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 3).

Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw militaire eenheid niet zou hebben samengewerkt met het Amerikaanse leger maar enkel met het Iraakse leger (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 7). Gedurende het tweede gehoor beweerde u geheel anders dat er wel sprake was van samenwerking met de Amerikanen. Zo zouden er meer dan vijf keren gezamenlijke huiszoekingen en arrestaties hebben plaatsgevonden in de wijk 'al Zayouna' in 2008, 2009 en 2010 (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 5).

Ook verklaarde u tijdens het eerste gehoor na een jaar dienst te zijn gepromoveerd tot Eerste soldaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gedurende het tweede gehoor beweerde u reeds na zes maanden deze promotie te hebben verkregen (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 4). Tevens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor als beginloon 790.000 Iraakse dinar te hebben ontvangen. Uw laatste loon zou ten bedrage van 835.000 Iraakse dinar zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 7). Gedurende het tweede gehoor beweerde u nog vóór uw promotie tot Eerste soldaat 870.000 Iraakse dinar te hebben ontvangen. Uw laatste salaris zou 915.000 Iraakse dinar zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 5).

Dient vermeld dat u evenzeer tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw vermeende deelname aan een inval in een woning in 'Sadr-city'. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat een soennitische collega van uw eenheid mee zou zijn ingezet bij deze inval in 'Sadr-city' (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 9). Tijdens het tweede gehoor beweerde u geheel anders dat u als enige soenniet zou hebben deelgenomen aan deze actie (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 6). Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat de twee militanten van 'al Mehdi' die tijdens deze inval door uw eenheid zouden zijn doodgeschoten zich op het dak van de woning zouden hebben bevonden. De twee mannen die zouden zijn gearresteerd zouden zich binnenin het huis hebben verschanst (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 10). Gedurende het tweede gehoor beweerde u het omgekeerde, namelijk dat de twee die binnenin het huis waren naar buiten zouden zijn gekomen en voor het huis zouden zijn doodgeschoten. De twee op het dak zouden door uw eenheid zijn gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 7). Ook gaf u tijdens het eerste gehoor de namen A.(...) al-D.(...) en Q.(...) op als zijnde de personen die tijdens de inval zouden zijn gedood door uw eenheid (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 10). Gedurende uw tweede gehoor gaf u een andere naam op van de tweede gedode persoon namelijk, H.(...) ipv. Q.(...) (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 7). Ook verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat na deze operatie de militairen K.(...) T.(...) en A.(...) L.(...) zouden zijn doodgeschoten door 'al Mehdi'. M.(...) K.(...), een andere militair, zou gewond zijn geraakt door toedoen van 'al Mehdi'. Al deze militairen zouden deel hebben uitgemaakt van uw eenheid op het moment van bovenvermelde inval (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 8). Gedurende het tweede gehoor gaf u andere namen op van militairen van uw eenheid die na de inval door 'al Mehdi' zouden zijn vermoord, namelijk A.(...) S.(...) en T.(...). Ene K.(...) zou zijn verwond (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 11).

Alsook verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat onbekenden op 25 mei 2010 uw huis in Nasseriyah zouden zijn binnengevallen. Ze zouden uw voordeur hebben opengebroken met een speciale machine (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 12). Gedurende het tweede gehoor beweerde u dat uw belagers uw voordeur gewoon zouden hebben ingetrapt (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 9).

Bovenstaande bedrieglijke vaststellingen ondergraven volledig de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling als militair en de hieruit voortvloeiende vervolgingsproblemen met militanten van 'al Mehdi'. Bovendien kon u aangaande deze problemen geen enkel begin van bewijs voorleggen. Bijgevolg heeft u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

Het door u voorgelegde document van uw inlevering van uw wapen aan uw legerpost en verlofstrookjes van het leger kunnen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin wijzigen. Immers, aan deze documenten kan slechts waarde worden gehecht indien ze ondersteund worden door een

geloofwaardig relaas wat in uw geval niet is gebleken. Ook de foto's waarin u in militaire uniform figureert voegen geen extra elementen toe aan uw asielaanvraag. Immers, uit deze foto's kan niet worden afgeleid op welk tijdstip, op welke plaats en onder welke omstandigheden deze foto's zijn genomen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw gezin, uw rantsoenkaart en woonattest tonen weliswaar uw identiteit en afkomst uit Nasseriyah aan, welke hier niet ter discussie staan, maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen.

Tot slot, naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie. De incidenten die zich voordoen hebben hoofdzakelijk de Amerikaanse aanwezigheid tot doelwit. Slechts heel sporadisch vallen hierbij enkele burgerslachtoffers. De enige meldingen van onrust in de provincie voor 2011 zijn meldingen van sociale onrust waarbij burgers manifesteren. Verder hebben zich geen noemenswaardige incidenten voorgedaan in de provincie Thiqr.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Thiqr, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah, Thiqr, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah, Thiqr, aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Samenvoeging van de beroepen

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake voornoemde M. M., werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 18 januari 2010, ingediend door advocaat M. Sampermans en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer RvV 88 455. Bij verzoekschrift van 20 januari 2012, ingediend door advocaat C. Torfs en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer RvV 87 776, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers RvV 88 455 en RvV 87 776 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel – zoals uiteengezet in het eerste verzoekschrift dd. 18 januari 2012 – afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 10 van het EG-Verdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat Irak een Arabischtaalg land is en taalfouten in het Engels dan ook niet zo ongebruikelijk zijn, zelfs op officiële stukken. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen via contacten bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken en de informatie die men over diverse landen heeft, kon nagaan dat de door verzoeker bijgebrachte badges inderdaad de officiële door het Iraakse leger gebruikte badges zijn en dat taalfouten in het Engels niet zo ongebruikelijk zijn. Voorts meent verzoeker dat geen van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden van dien aard zijn om globaal te twijfelen aan zijn asielaanspraak.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weliswaar de veiligheidssituatie in Zuid-Irak bespreekt en de situatie er veilig acht, doch dit niet wordt gespecificeerd naar verzoekers geval, die soenniet is. Verzoeker wijst erop dat in heel Irak het sektarisch geweld nog welig tiert. Hij stelt dat in het Zuiden en in de sjiïetische wijken van Bagdad wel degelijk aanvallen plaatsvinden op soennieten, zeker wanneer deze verdacht worden van samenwerking met de Amerikanen, en dat er een zekere straffeloosheid heerst ten aanzien van sjiïetische milities zoals de al-Sadr militie, die bewapend is en een staat binnen een staat vormt. Verzoeker meent als soenniet uit Zuid-Irak dan ook aanspraak te maken op subsidiaire bescherming.

Er worden geen nieuwe documenten aan het eerste verzoekschrift gevoegd.

3.2. In een eerste middel – zoals uiteengezet in het tweede verzoekschrift dd. 20 januari 2012 – afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing niet heeft getoetst aan de huidige situatie in Irak. Verzoeker verwijst naar twee documenten van Amnesty International, documenten welke als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd en waaruit volgens verzoeker blijkt dat aanslagen in Zuid-Irak schering en inslag zijn en dat de situatie er helemaal niet relatief kalm en stabiel is. Verzoeker besluit op basis van de door hem bijgebrachte documenten dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van onjuiste, minstens onvolledige gegevens en op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze, zodat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

3.3. In een tweede middel – zoals uiteengezet in het tweede verzoekschrift dd. 20 januari 2012 – afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48/4, §2, c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), wijst verzoeker erop dat zijn afkomst uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak niet wordt betwist en herhaalt hij dat de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen een manifest foute appreciatie zijn van de huidige situatie in Zuid-Irak. Hij verwijst in dit verband opnieuw naar de stukken die als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd, stukken welke volgens verzoeker de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegenspreken.

3.4. In een derde middel – zoals uiteengezet in het tweede verzoekschrift dd. 20 januari 2012 – beroept verzoeker zich op de mogelijkheid tot het overleggen van nieuwe elementen zoals bepaald in artikel 39/76, eerste lid van de vreemdelingenwet, alsook op de schending van artikel 3 EVRM.

3.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die

rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 10 van het EG Verdrag geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

3.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan de door verzoeker neergelegde legerbadge en fotokopie van een tweede legerkaart, zoals wordt uiteengezet en hij tevens tal van tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn vermeende tewerkstelling bij het leger, met betrekking tot zijn vermeende deelname aan een inval in een woning in Sadr-city en omtrent de wijze waarop onbekenden zijn huis in Nasseriyah zouden zijn binnengevallen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende tewerkstelling als militair, noch aan de hieruit voortvloeiende vervolgingsproblemen met militanten van 'al Mehdi', (ii) de overige door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen aangezien aan het document van inlevering van zijn wapen aan zijn legerpost en verlofstrookjes van het leger slechts waarde kan worden gehecht indien de documenten ondersteund worden door een geloofwaardig relaas wat in casu geval niet is gebleken, uit de foto's waarin hij in militair uniform figureert niet kan worden afgeleid op welk tijdstip, op welke plaats en onder welke omstandigheden deze foto's zijn genomen en zijn identiteitsdocumenten en deze van zijn gezin, zijn rantsoenkaart en woonattest slechts zijn identiteit en afkomst uit Nasseriyah aantonen, gegevens welke niet ter discussie staan en (iii) er voor burgers uit Nasseriyah, Thiqr, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Nasseriyah, Thiqr geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, in het bijzonder de motivering omtrent de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het derde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 december 2011 (CG nr. 1017164), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.7.1. Uit de verzoekschriften blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing doch de Raad stelt vast dat hij geen ernstige poging onderneemt om de motieven inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Waar verzoeker stelt dat Irak een Arabischtaalg land is en taalfouten in het Engels dan ook niet zo ongebruikelijk zijn, zelfs op officiële stukken, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Een dergelijke blote bewering die op generlei wijze wordt gestaafd door concrete en objectieve gegevens vermag niet afbreuk te doen aan het gegeven dat er ernstige spelfouten werden vastgesteld op de Engelstalige zijde

van de door verzoeker voorgelegde legerbadge. Deze vaststelling volstaat naar het oordeel van de Raad om de legerbadge iedere bewijswaarde te ontzeggen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan immers worden aangenomen dat de overheidsinstantie die deze badge heeft uitgereikt een correcte spelling toepast. Daarenboven worden in de bestreden beslissing, naast de vastgestelde spelfouten, nog een aantal andere vaststellingen gedaan omtrent deze legerbadge: *“De kaart blijkt overduidelijk een kleurenkopie te zijn, ook de stempel en handtekening zijn in kopie en niet origineel. (...) Ook vermeldt de Engelstalige kant de datum van ‘20 juli 2008’ maar staat niet expliciet vermeld of het om een datum van uitgifte of een geldigheidsdatum gaat. Bizar genoeg staat aan de Arabische ommzijde wel duidelijk vermeld dat het om een uitgiftedatum gaat maar staat er evenmin vermeld hoe lang deze badge dan geldig is.”*, vaststellingen welke in voorliggende verzoekschriften op generlei wijze worden betwist, laat staan dat hiervoor een plausibele verklaring wordt gegeven. In acht genomen het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker neergelegde legerbadge. Gelet op wat voorafgaat, is het verwijt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoeksdaden heeft verricht via contacten bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken dan ook niet dienstig.

De Raad stelt vast dat in voorliggende verzoekschriften evenmin enige uitleg wordt gegeven voor het feit dat verzoeker van de tweede legerkaart slechts een fotokopie neerlegt. De Raad benadrukt te dezen dat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat deze gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Tot slot benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Voor het overige blijft verzoeker steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden zonder ook maar enige poging te ondernemen om deze tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienend om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. De uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft bijgevolg onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.7.2. In voorliggende verzoekschriften wordt niet het minste verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

3.7.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. De motivering inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft onverminderd gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86), kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, dat de algemene veiligheidssituatie in Irak verbeterd is maar dat de geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers regionaal erg verschillend is. In de bestreden beslissing wordt verder correct vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Nasseriya in de provincie Thiqr (Zuid-Irak), waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie, komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie dat er voor burgers uit Thiqr in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Thiqr geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met de algemene stelling dat in het Zuiden en in de sjiitische wijken van Bagdad wel degelijk aanvallen plaatsvinden op soennieten, zeker wanneer deze verdacht worden van samenwerking met de Amerikanen toont verzoeker niet aan dat er actueel voor burgers uit Thiqr in Zuid-Irak een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Ook de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verslagen van Amnesty International zijn niet van dien aard dat zij de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gemaakte analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Thiqr, noch de informatie waarop deze analyse is gebaseerd (Subject Related Briefing "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" van 30 november 2011) kunnen weerleggen of ontkrachten. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Ook het EHRM oordeelt in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). De Raad stelt vast dat het Amnesty International Public Statement

“Iraq: Amnesty International condemns latest killings of civilians” van 5 januari 2012 deels handelt over een reeks aanslagen in Bagdad. Het verslag vermeldt daarnaast één zelfmoordaanslag aan een politie-checkpoint in het westen van Nassiriya, gericht tegen sjiiitische pelgrims die op weg waren naar de sjiiitische heilige stad Karbala, en waarbij op zijn minst dertig doden en meer dan zeventig gewonden zijn gevallen. Het betreft hier aldus een welbepaald specifiek doelwit waarbij geen sprake is van willekeurig geweld. Het louter aanhalen van deze ene aanslag vermag dan ook niet een ander licht te werpen op de appreciatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Thiqr, Zuid-Irak: “In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiiitische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie. De incidenten die zich voordoen hebben hoofdzakelijk de Amerikaanse aanwezigheid tot doelwit. Slechts heel sporadisch vallen hierbij enkele burgerslachtoffers. De enige meldingen van onrust in de provincie voor 2011 zijn meldingen van sociale onrust waarbij burgers manifesteren. Verder hebben zich geen noemenswaardige incidenten voorgedaan in de provincie Thiqr.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Thiqr, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah, Thiqr, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah, Thiqr, aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.” Het Amnesty International document “Urgent Action. Residents of ‘Camp Ashraf in Iraq at risk” van 22 december 2011 ten slotte handelt over het risico dat Iraanse asielzoekers lopen bij een eventuele verhuis van hun kamp Ashraf ten noorden van Bagdad naar een ander kamp, en dus niet over de veiligheidssituatie in het Zuiden van Irak. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot tweemaal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verzoeker laat overigens na te concretiseren welke elementen uit zijn relaas niet of onvoldoende werden onderzocht en met welke feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.11. Waar verzoeker vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS